

just er en Sag, hvor der for Tiden er paa-trængende Opfordring til at være betænkt paa en Forandring i Lovgivningen, saa siger jeg, at efter Alt, hvad der hidtil har foreligget i Ministeriet, efter hvad der hidtil er blevet be- kendt, kan jeg ikke erkjende, at der for Tiden er nogen særdeles trængende Opfordring til at forandre den bestaaende Tingenes Tilstand.

Hindenburg: Jeg skulde ikke have an- set det for rigtig at lægge Beslag paa det høie Things Opmærksomhed, dersom den ærede Forespørger ikke paa en vis Maade havde op- fordret dertil, idet han i sit Foredrag indflet- tede en Bemærkning om, at vel var der i saadanne Sager en Afgang til at forelægge Sagen for Justitsministeren, men at man efter dennes Stilling til disse Sager ikke kunde vente, at han skulde være tilbøielig til i dette Tilfælde at give underordnede Embedsmænd Ret; derfor tør maasse jeg, som indtager en ganske anden Stilling, og som ifølge hele min Virksomhed er netop kaldet til at varetage de Pri- vates Interesser i saadanne Tilfælde, sige et Par Ord om min Erfaring i disse Forhold. Det er indlysende, at, naar der finder en Umhyndiggjørelse Sted paa Grund af Intriger eller ifølge interesserede Motiver hos nær- staaende Personer, altsaa en Umhyndiggjørelse, som ikke burde være flet, og som tilsigter pe- kuniære Fordele fra deres Side, som have foranlediget den, saa er dette netop en Sag, som en Sagfører modtager med større Til- fredsstillelse end enhver anden Sag. For det Første har han, hvad der er Hovedsagen, naar Manden kommer og siger, at han er bleven forurettet paa den Maade, at han uden Grund er gjort umyndig, fra det menneskelige Stand- punkt en stærk Opfordring til at tage sig af en saadan Forurettet, og for det Andet vilde saadanne Intriger ikke være brugte imod den Paagjældende, medmindre han var formuende, og, dersom der er nogen Forretning, hvor det kan være passende at tage et rigeligt Bedre- lag for det Arbejde, der ydes, saa er det her.

Der behøves ikke noget stærkere Bevis for at godtgjøre, at saadanne Forretninger ere af den Slags, som man ved første Die- kast betragter med megen Belvillie, haade fra Humanitetens og fra Fordelens Stand- punkt, og de forskjellige Personer, som have været i denne Stilling, og som have heivendt sig til mig, ere i Genhold til, hvad jeg har tilladt mig at antyde, altid af mig modtagne med megen Belvillie; men den Erfaring, jeg har gjort i de Tilfælde, som jeg saaledes har havt at beskæftige mig med, har været den, at de Dekreter, der vare fældede over disse Folk, vare velgrundede. Det er klart nok, at der, saafremt der havde været Mulighed for at faae Dekretet omstødt, ikke skulde have været sparet nogen Uleilighed for at sætte dette iværk, og saaledes som Forholdene ere hertil- lands, med den Offentlighed, der finder Sted i alle Forhold, og med den Afgang, som en Forretningsmand har til at gjøre sin Paris Rettigheder gjældende, tvivler jeg ikke paa, at, saafremt Dekretet i et enkelt Tilfælde ikke havde været fuldstændig besøiet, vilde det og- saa være lykkedes at faae det omstødt. Naar altsaa den ærede Forespørger har brugt det Udtryk, at den Private i saadanne Tilfælde var fuldkommen værgeløs, saa maa jeg anse dette for i allerhøieste Grad overdrevent. Jeg tror netop, at der her foreligger et Tilfælde, hvor der er en let og sikker Afgang til at faae sine Interesser varetagne, naar disse virkelig trænge til Beskyttelse. Altsaa, den ene Side af Sagen er den, at der virkelig her, uagtet disse Sager afgjøres ad Dvirighedsveien, er en Afgang til at faae de Feil rettede, som kunne være begaaede, og jeg turde maasse tage den ærede Forespørgers eget Foredrag noget til Ind- tægt, idet han omtalte et Tilfælde, der var fore- gaaet her i Byen, men tilføiede, at i dette Tilfælde var det Skete blevet redresseret. Dernæst er der en anden Omstændighed, som forekommer mig væsentlig, og som den ærede Justitsminister vistnok har fremhævet, men som jeg dog maasse lidt yderligere turde pointere,